

SLOVENIJA

Uredništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta št. 17

Naročnina četrletno 15 din

za pol leta 30 din

za vse leto 60 din

Posamezne številke 1,50 din

V zamejstvo celoletna naročnina 90 din

Ljubljana, 7. januarja 1938.

Upravništvo: Ljubljana, Tyrševa cesta 17

Poštočkovni račun:

Ljubljana štev. 16.176

Rokopisov ne vračamo

Oglasi po tarifu

Tiska Zadruga tiskarna (M. Blejec) v Ljubljani

A. V. Zoper slovensko gospodarstvo

Pod zvanečim naslovom »Interesantni podatki o ekonomskem odnosu dravske banovine prema drugim pokrajinama naše države« prinaša »Jugoslovenski Lloyd« v svoji številki z dne 15. decembra 1937 na uvodnem mestu dve koloni dolg izpad zoper naša kulturna in gospodarska prizadevanja. Ni to prvič in ne bo zadnjič. Vendar je važno voditi pregled na vse strani. Poznati dobro svojega sovražnika in vso trhlino njegovih argumentov je vedno koristno.

Tako pričinja uvodnik: »Mi smo pred nekaj meseci pisali o tem, da so se v dravski banovini začeli česče javljati glasovi o nekem samostojnem slovenskem gospodarstvu. To avtarkijsko napihovanje smo tako mi kakor tudi vsi daljnovidnejši poučeni slovenski krogi razglasili za čuden, nevzdržljiv, za celoto nevaren, in za dravsko banovino celo škodljiv pojav in demagogijo.« Nato poroča v sličnem tonu o anketi, ki jo je izvedla Zveza industrijev v Ljubljani o aktivnosti ozir. pasivnosti naše t. j. slovenske trgovinske bilance nasproti ostalim delom države ter nadaljuje: Dozdaj niso objavljeni nobeni podatki... in kljub temu »ni dvoma, da bodo ti podatki zelo zanimivi, a za propovednike nekega slovenskega samostojnega gospodarstva zelo poučni, ker bodo brezpogojno dokazali, da se mora 6,4 % teritorija in 8,5 % prebivalstva kraljevine Jugoslavije z vsemi silami prizadevati, da se čimprej, čim bolj in čim najbolj vsestransko prilagodi tistim, ki vendar predstavljajo 93,6 % teritorija in 91,5 % prebivalstva naše države.« Nazadnje na podlagi podatkov, ki jih je objavil g. dr. ing. Č. Nagode v »Slovenecu« (12. XII. 1937) nekoliko dolgocežno dokazuje, da ima Slovenija najbrž nasproti jugoslovanskemu jugu aktivno delno trgovinsko bilanco, zaradi česar bi »kompensacijska gospodarska politika, na katero mislijo neki slovenski krogi z avtarkijskim prizadevanjem, naletela v organizaciji gospodarskega položaja Slovencev v Jugoslaviji na posebne in osnovne težave.«

Če pustimo ob strani nizko raven, na katero je zavedlo gospoda glavnega vodnikarja iz Zagreba njegovo težko zadrževano sovraštvo do našega, to je slovenskega kulturnega in gospodarskega napora, in skušamo privedi v zahodno evropsko govorico njegova z lažnanstveno navlako prepletena razmotrivanja, bi bile osrednje misli, ki ju uvodnik propagira v krogu svojih bralcev, tale:

1. kritika zamisli samostojnega slovenskega gospodarstva, ki da je nesmiselno in nevarno;
2. iz tega izvirajoča nujnost, da se Slovenci, ki nas karakterizira »Jugoslovenski Lloyd« z dvema številkama: 6,4 % površine in 8,5 % prebivalstva, čimprej in čim bolj vsestransko prilagodimo, to je zdrknemo na raven ostalega prebivalstva Jugoslavije.

V tej obliki so stvari, za katere gre, jasne. Tudi sklep, ki ga vsebuje gornje rezoniranje, je pravilen, in ni slabo, da nam tudi tuje ponovi zvezo med gospodarsko zaslužjenostjo in kulturno in duhovno degeneracijo, čeprav na svoj, za nas nekoliko južnjaški način. Morda si ga bomo vtisnili bolje v spomin.

Vse ostale dolgocezne navedbe podatkov gospoda dr. Nagode so v tej zvezi povsem brez pomena. Zakaj to, da se je slovenski gospodarski teritorij po svetovni vojni z novimi carinskimi in političnimi mejami preusmeril na jug in navezal z njim tesne medsebojne stike, je prirodno in nujno, kakor bi bilo prirodno in nujno, da bi se v morebiti izpremenjenem carinsko gospodarskem prostoru zopet preusmeril drugam. Prav tako je gotovo, in to brez dr. Nagodevih števil in ankete Zveze industrijev, da nas avtarkistično gospodarstvo ne bo nikamor dovedlo (slovenske gospodarske avtarkije nihče ne propagira!), ker so v sodobnem razčlenjenem gospodarstvu taki

ideali na splošno ovira, za male teritorije pa abotnost. In če bi trpela Slovenija ob carinskem zidu, ki bi tekla ob Kolpi, s čimer nas tako radi strašijo glasovi z juga, bi ob njem krvavele še bolj Ilirvaška in Srbija. Vendar, saj niso avtarkistične namere tiste, ki plašijo »Jugoslovenski Lloyd« v njegovi skrbi za splošno blaginjo. To, kar ga bega, so marveč naši napori za finančno in gospodarsko samoupravo, napori za to, da si bomo kruh, ki smo si ga sami zmesili, tudi sami rezali in delili, da bomo z denarjem, ki smo si ga sami prislužili, tudi sami razpolagali, za to, da bomo z gospodarskim inventarjem kot ga predstavljajo tovarne in stroji, mostovi in ceste, ki na naši zemlji in z žulji naših rok ustvarjajo zaklade, mi sami upravljali. Da bodo iste roke, ki so sejale, tudi

Izidor Kostrun:

Koledar dveletke po uradnih obvestilih

(Konec)

2. 6. 1937: Zaradi razlag majniške deklaracije se spopadeta »Jutro« in »Slovenec«. Pravi Slovenci so si glede vsega tega popolnoma na jasnem. — »Slovenski dom« ni zadovoljen, da se je začela javnost pečati z razsodbo državnega sveta o uradnih tiskovinah, ki niso slovenske. Zamerljivo pravi, da bo — po tem zgledu — »morebiti dobrodošla vsaka kost, ki se tiče dveh ali treh neznanih oseb, ki pa jo bo moral glodati ves narod«. — »Samouprava« se zaleti v Meštoviča, ker je podpisal ustavni načrt deveterice, češ da je »politika zelo zapletena veda in obrt, v katero se kiparji ne smejo vmešavati«.

5. 6. 1937: V usodnem uvodnikarskem zaletu pravi »Slovenec«, da je »Slovenski narod« — najstarejši slovenski list.

4. 6. 1937: Tudi oba ljubljanska dnevnika, intima sovražnika, se pečata z ustavnim načrtom deveterice. »Jutro« izreka svoje lastno odklonilno mišljenje, »Slovenec« se pa zavaruje in poroča samo mnenje »belgrajskih političnih krogov«, o katerem pravi, da je odklonilno, tako da bo načrt »obstoječe stanje težko kaj premaknil«. — »Samouprava« brani še naprej svoje zrelišče, da se kiparji ne smejo vmešavati v obrt politike, kajti predlogi, ki jih napravijo nepolitični krogi, so toliko vredni in potrebni, kakor kibiciranje pri igrah.

6. 6. 1937: V Ljubljani se vrši banovinska konferenca JNS, ki ima sicer svoj poseben pomen v navzočnosti predsednika stranke Petra Živkovića, na predvečer najtopleje sprejetega, ki pa kot zborovanje nima »manifestacijskega, temveč delovni značaj«. Dala bo povod za prihovski dogodek, kjer pade akademik Dolinar, da drugih dogodkov ne naštevamo.

V Zagrebu se zberejo zaupniki socialnih demokratov, da slišijo novi program voditelja dr. Topalovića. Medtem ko je še leta 1936. bosenski voditelj Jakšić trdil, da so bili socialni demokrati in da bodo vedno za »narodno in dr-

žele. Vemo, da smo šele ob pričetku dela in da bodo napori, ki jih bo zahtevalo od nas, ogromni. Prav zato smo veseli glasov o samostojnem, svobodnem slovenskem gospodarstvu, ki našega gospoda z juga tako plašijo. Veseli smo jih, ker so znak zdravja; da pa so nevarni, tudi to vemo, nevarni namreč za tistega, ki je dosedaj živel in še sedaj na naš račun živi.

Ostane še nasvet, naj se čimprej in čim koreniteje stopimo s tistimi, ki predstavljajo 93,6 % teritorija in 91,5 % prebivalstva.

O tem ne bomo izgubljali besedi.

P. S. »Jugoslovenski Lloyd« se imenuje dnevnik za »obče narodne interese« ter je glasilo glavnih jugoslovanskih gospodarskih institucij. Slovenske gospodarske institucije so med drugimi tudi Trgovska in industrijska zbornica, Zveza industrijev, Delavska zbornica. Kdo nosi tudi odgovornost za take izpade?

žavno enotnost ter proti plemenskim razdorom«, je Topalović oblikoval nov izraz programa tako, »da so bili socialni demokrati vedno in da bodo vedno proti centralizmu, da pa jim je socializem prav tako svet, kot je drugim plemenski nacionalizem«. Na podstavi te čudovite inačice prejšnjega programa odpovedo v Sloveniji sporazum s kmečkodelavskim gibanjem.

8. 6. 1937: V uvodniku se peča »Slovenec« z »JNS, kominternu in nami«. V sklepu uvodnika izjavi, da je JNS njegova vsakdanska nasprotnica, kominternu pa njegova idejna. — Na drugi strani objavlja »Slovenec« pismo Adolfa Ribnikarja o njegovi »reformacijski vojni« v »Jutru«. Pismo nas spominja na govor Adolfa Ribnikarja v ljubljanskem radiu pred volitvami 8. novembra 1931, v katerem je izjavil, da je vedno boljše »biti za mizo, kakor pod mizo« in da se je on sam v politiki vedno držal tega načela.

13. 6. 1937: V Belgradu se sestanejo udi glavnega odbora Davidovićeve demokratske stranke. O sklepih sestanka izide objava, v kateri odstopijo demokrati od unitarizma k slovesnemu priznanju narodno-politične samobitnosti Slovencev, Srbov in Hrvatov in se izrečejo za »zloženo državo«.

16. do 20. 6. 1937: »Slovenec« objavlja dokončni odgovor na članek profesorja Kocbeka pod naslovom »Španija v 'Dom in Svetu' pa globlji pogledi. Kocbekova slika«.

17. 6. 1937: »Samouprava« opozarja, da se vtihotaplja JNS v nepolitična vsedrjavna društva, in postavlja vse to pod napis »Nevarna praksa«.

19. 6. 1937: Zadnji dan dveletke. Jutri se ponovi tretjič dan, ko je mesijanska vlada Bogoljuba Jevtića sklenila odstopiti.

Ali ste poravnali naročnino?

Opazovalec

Znamenito razodetje

Odkar so jugoslovenci v opoziciji, so odkrili neverjetno čuteče srce za našo ubogo Slovenijo. Na mah priznavajo celo, da je Slovenija zapostavljena, celo prav hudo zapostavljena. Takšne priljudno sliko nam podaja zadnje lansko »Jutro« o imenitnem položaju Slovenije v edinstveni unitaristični državi:

... razvoj zaposlenosti ni v vseh delih države enak. Zlasti dravska banovina še precej zaostaja za dru-

gimi pokrajinami. V Sloveniji je namreč število zavarovancev pri Okrožnem uradu za zavarovanje delavcev v Ljubljani komaj doseglo raven iz zadnjih let pred krizo. V letošnjem oktobru smo imeli v Sloveniji 100.795 zavarovanih delavcev, medtem ko je znašal oktobrski maksimum v l. 1929. 101.120. Pri ostalih organih Suzorja je bilo v oktobru 617.490 zavarovancev, oktobra 1929 pa le 553.051, tako da je na področju izven Slovenije število zaposlenih delavcev prekoračilo najvišje stanje iz dobe pred krizo za okrog 64.500 ali za 11,6 %.

nosti do te svobode, kakor tudi varovanje političnega in gospodarskega sestava svobodnega dela tako Franciji kakor velikima anglosaškima narodoma nesporno premoč, seveda samo pod pogojem, da je prostovoljna disciplina zmeraj pripravljena, da stopi na mesto izsiljene discipline totalitarnih držav.

Moč je pri demokraciji

V »Prager Tagblattu« omenja Fritz Jellinek Mussolinijevo besedo, da je politika zahodnih demokracij miselnost narodov, ki lahko petkrat na dan jedo. Ugotavlja pa, da pač ni za nikogar nič novega, da so danes bleščeče družabne predstave, bučne javne veselice, poudarjena razkošna eleganca v Italiji in Nemčiji bolj vsakdanje stvari, kakor drugje. To velja tudi za javne naprave, ceste, vojašnice, mostove, sportne naprave in podobno. Res je samo, da gre ljudskim množicam pri vsem tem slabo. Če pa so danes razmere v fašističnih državah še znosne, je zato v njih tem večji strah pred prihodnostjo.

Jellinek končuje:

»Res je, da nadzira skupina Amerika-Anglija-Francija znaten del svetovnogospodarskih potov in da bi utegnila imeti nekaj podobnega, kakor svetovno oblast. Če je opozoril »New York Times«, zoper katerega se je Mussolini tako hudo obrnil, da bi utegnila ta vplivna zahodna skupina svojo politično težo kedar vreči v tehnično dogajanje, ima popolnoma prav. Če bi ta skupina to storila, bi šle bržkone štiri petine sveta za njo.«

Enotnost tu in tam

(Dopis)

Ob 60letnici dr. Oblaka je nekdo poudaril, da je malokdo našel »tako toplih besed za slovensko pokrajino kakor on«; a veljalo bi pristaviti, da je našel tudi toplo in odločno besedo za slovensko stvar. To kaže tale odlomek iz njegove »Etna« (Plan, Vestnik 1926):

»Razmerje med Sicilijo in Italijo je poglavje zase; med njima vlada stara rivaliteta.

Ljubosumno gleda Italija na arheološko še zanimivejšo Sicilijo, ki jo šteje za podjarmljeno deželo; menda ji ne more pozabiti, da je bil italijanski Bismarck Garibaldi prav v Siciliji ujet in je moral z ognjem in mečem si njeno ljubezen izsiliti. Uradna Italija skrbi pred vsem za svoj Rim, in ta skrb sega morda še do Neaplja, drugim doli nižje pa kliče: Pomagajte si sami, in Bog Vam bo pomagal. Iz Rima jim pošljejo svoj blagoslov in Mussolini svoje pretoriance — fašiste, ki delajo po svoje red in nadzirajo nezadovoljne Sicilijance. Tisto »edinstvo«, ki se na zunanje kaže zlasti v spomenikih velikega Garibaldija in Victorja Emanuela — ni tako debelo, čeprav traja že nad pol stoletja. Moj Bog, in kaj naj rečem o naši S. H. S., ki živimo komaj 6 let skupaj? Zato ne vidim za preveč tragično, ako udarimo včasih ob mizo tudi mi in rečemo: mi smo mi! In poudarimo pri vsej svoji »nedarovitosti« ali po kranjsko rečeno zabitosti svojo vsaj razmeroma visoko kulturo, ki je morda postavljena na solidnejšo podlago kakor tista — onstran Zidanega mosta, in če ne kleknemo pred vsakim akulturnim X —

Janez Kocmur:

K Tumovim spominom

(Nadaljevanje)

Zanimivi so vzroki njegovega odhoda pri »Slovincu«. Tedaj sem na njegovo prošnjo posredoval tudi jaz pri Evgeniu Demetroviću, ki mu je nato preskrbel mesto poročevalca pri »Jutarnjem listu« in »Obzoru«. Zadeva je bila kočljiva, pa se ni dala dobro urediti pisмено. Po sredi je bil neki uvodnik v »Jut. listu«, ki ga je bil napisal in podpisal E. Demetrović brez kakršnihkoli podatkov od strani Petriča. Moje posredovanje pa je bilo skoraj nepotrebno. E. Demetrović je bil o vsem že natančno poučen od Petriča samega. Ta se je moral zavezati da bo poleg rednih poročil napisal tedensko enkrat tudi satiro z naslovom »Ata Narod«. E. Demetrović ni kalkuliral napačno: poslej so Slovenci še bolj pridno segali po »Jutarnjem listu«.

Z E. Demetrovićem sva bila znana že iz leta 1902., ko smo Karl Linhart, Prepeluh in jaz razpravljali z njim o ustanovitvi socialno-politične revije. Pobudo za to je dal Linhart. Na njegovo povabilo je prišel Demetrović v Ljubljano. Sestali smo se »Pri črnem medvedu« na Rimske cesti. Glavni predmet je bilo gospodarsko vprašanje, ki bi s pristopom Hrvatov bilo kolikor toliko zadovoljivo rešeno. Po vsestranskem pretresu pa smo prišli do zaključka, da bi mešan list ne uspeval.

Tako so nastali »Naši zapiski«. Ime jim je dal Linhart po »naših zapiskih«, kakor so ruski revolucionarji imenovali svoje zapiske, ki so jih od časa do časa vtihotapljali na pisalnik Nikolaja II. Tudi denar je preskrbel Linhart, menda iz podpore Kranjske hranilnice Delavskemu izobraževalnemu društvu, ki mu je bil predsednik. Toda odziv je bil zoper vse pričakovanje slab, in da ni bilo Društva tiskarjev za Kranjsko, bi bila morala

ičevićem takoj na kolena. Posebno dokler plačujemo vrhu tega še toliko davka! To še ni nobena nesreča za državo.« —

Ali ne velja vse to — zapisano in tiskano 1926 — še vse bolj danes?

Našim prijateljem!

Naš tednik »Slovenijo« je treba razširiti kar največ mogoče. Prepričani smo, da to žele ne le naši dosedanji naročniki, ampak vsi prepričani Slovenci. Zato prosimo vse naše naročnike in prijatelje, da naj nam pridobivajo novih naročnikov.

To zato, da list tvarno podpro in pa da se slovenska misel čimbolj razširi. Našemu tedniku je treba že zaradi kritja stroškov, ki so veliki, novih plačujočih naročnikov, da ne omagamo.

Naslove novih naročnikov naj pošiljajo naši prijatelji na naslov: UPRAVA TEDNIKA »SLOVENIJA«, LJUBLJANA, TYRŠEVA CESTA 17.

Uprava tednika »Slovenija«

Mali zapiski

Prepovedana lista.

Banska uprava v Ljubljani je prepovedala nadaljnje izhajanja temale listoma:

1. tedniku »Pohod«;
2. štirinajstodnevniku »Delavski list«.

Oba lista izhajata v Ljubljani.

V znamenju unitarizma.

Leta 1936. je sklenila vlada, da pojde 18 % davka na poslovni promet v poseben sklad, iz katerega bodo dobivale banovine na leto 100 milijonov finančne podpore. V ta sklad je plačala Slovenija za predlansko leto 44.400.000 dinarjev, dobila pa je iz njega samo 2.210.000 dinarjev, torej slabo petnajstinko tistega, kar je plačala.

Širite naš list »Slovenijo«!

Razrešitev.

Dr. Anton Breclj, zdravnik v Ljubljani, je bil te dni razrešen kot banovinski svetnik dravske banovine.

Posebnost na Jesenicah.

Jeseniški župan je tako župan kot tudi »predsednik občine«. Samega se imenuje »župana«, tako se tudi podpisuje na vabilih za seje občinskega odbora, »predsednik občine« pa je, kadar podpisuje zapisnike o sejah občinskega odbora (ki morajo biti predloženi okrajnemu glavarstvu) in kadar vodi seje, odreja glasovanje itd. itd. To bi pomenilo napredek, ki pravi, da je župan uradno »predsednik občine«, poluradno ali na zunanje pa župan.

Urednik in izdajatelj: Tone Fajfar v Ljubljani.

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI R. Z. Z O. Z. KONGRESNI TRG

Priporoč

Ivana Cankarja zbrane spise

20 zvezkov z uvodi in opombami iz Cankarja

Ti spisi niso samo naš najobširnejši narodni tekst, ampak so najpogumnejša izpoved slovenskega duha

Iz lastne založbe se še posebej priporočajo: F. S. Finžgarjevi zbrani spisi (8 zvezkov); Fr. Stelè, Oris zgodovine umetnosti pri Slovencih; Stanko Vurnik, Uvod v glasbo; Jak. Kelemina, Literarna veda.

Poseben oddelek za pisarniške potrebščine

revija prenehati že z drugo številko. Po prizadevanju Ivana Mlinarja in predsednika Josipa Pavlička je večkrat nakazalo listu znatne zneske. Mnogo je zanj žrtvoval tudi čevljar Jože Breskvar. Kakor s sredstvi, je bil križ tudi s sodelavci. V tem se ni nič spremenilo do danes. Kot prvi se je oglasil dijak Vitomil Fedor Jelenc, sin Luke Jelenca, z daljšo razpravo o narodnem kot socialnem vprašanju. Zakaj sestavek ni našel milosti v očeh urednikov, Linhart in Prepeluh, se ne spominjam več.

Za menjavo službe se je Petrič pozneje odločil dozdevnemu krivicu duhovito, kakor je to znal le on. Za zaključek je sledil slavospev na Stjepana Radića o priliki njegove 50letnice v listu, ki mu drugače ni bil niti najmanj naklonjen. Podroben opis potegavščine bi vzbudil mnogo veselosti, pa tudi hude krvi pri prizadetih. Začetek je bil kaj preprost, dalje pa se je stvar razvijala samogibno do konca, ki je bil seveda tak, kakršnega je Petrič pričakoval. Pronicavega pogleda je hitro spoznal dobro in šibko stran slehernega, pa je tako lahko izračunal z matematično gotovostjo vnaprej, kako se bo stvar razvijala, ne da bi mu bilo še treba posegati v tek dogodkov.

Mnogo je zanimivosti iz življenja Petriča, ki bi zaslužile, da se rešijo pozabe. Med take spadajo tudi dogodki okoli padca Protić-Korošceve vlade l. 1919. Tedaj je velik del delavstva sveto verjel, da je šlo za njegove koristi. V resnici je pa bilo drugače. Morda se mi nudi še v tej razpravi prilika, da opišem zadevo natančneje.

Prikrivanje resnice, izkrivljanje dejstev, vtepanje izmišljenih vzorov je najpriljubljenejše orožje v rokah nasprotnikov ljudskosti. Resnico postavljajo pod mernik, dejstva, ki jih ni mogoče utajiti, pa razlagajo po svoje. Vse po starem preizkušenem načelu: Déli in vladaj! Ljudstvo ne sme priti do spoznanja, kakšna sila tiči v njem.

Kaj vse mora zavoljo tega prestati demokracija! Izganjajo jo iz vseh dežel kakor vlačugo, nikjer jej ne priznajo domovinske pravice. Tu in tam jo še trpe kot preužitkarico. Pošiljajo jo v bolnišnico, polagajo na operacijsko mizo, režejo iz nje debele kose, jih gnetejo, stavlajo pod drobnogled, tlačijo v retorte. Od časa do časa izdajo o njenem zdravstvenem stanju biljten. Zadnjič je stopil za kateder mož učenosti in razglasil: »Znanosti se je posrečilo odkriti novega ljudskega sovražnika... Može, ki jih je briga za tvoj blagor, o ljudstvo, so našli, da je demokracija tvoj največji sovražnik, strup vseh strupov... Le v neznanstveno majhnih količinah pospešuje prebavo... Zato bo dana v promet le močno razredčena... v izvornih zavitkih... stanovska demokracija imenovana... Pozor pred ponaredbami — pazite na varšveno znamko!«

Besedna igra. Kakor da bi izhajal senator od sena ali modrec od moderca, čeprav ta mogočnost kdaj kdaj niti ni izključena. Seno v stezniku namesto glave bi morda že verjelo, da je poslanec izpeljanka od poslati — se razume, da ne tako, kakor se pošlje sodček kolomaza ali kisle repe. Tovor ne spada med brezplačne pošiljke. In moral bi res imeti zeljnato glavo, kdor bi ne opazil med stanovsko demokracijo in samurajsko timokracijo podobnosti nele po imenu, nego tudi po vsebini. Naravno, da demokracija s pridevkom ni v nobenem sorodu s tisto brez pridevka, pa najsi je ta še tako lepo zvence.

Demokracija mora biti razkosana na stanove in oddelke, sestradana taborišča in poslušne bataljone. Sleherni s številko na hrbtu. Zmeda pojmov naj lajša ribarjenje v kalnem. Mačka ne skače vedno iz dalje; včasih se priplazi tudi počasi, tiho in prihuljeno, da plane iz neposredne bližine. Da, ne samo pozor pred ponaredbami, ampak tudi pred varstvenimi znamkami in njih fabrikanti!

(Nadaljevanje prihodnjic)